

myndigelse til at tale i hans Navn. Og dog har jeg først sent ret forstaaet, hvorledes Gud selv udvælger sine Tjenere . . . optugter dem gennem haarde Prøvelser til lydige Fuldbyrdere af hans Vilje. Kan du huske, Betty, at jeg for nogen Tid siden fortalte dig et Sagn, jeg dengang netop havde læst? Det var om en from Mand i Jødeland, der gennem hele sit Liv ydmygt havde søgt Gud og fulgt hans Veje — Verdens Børn til Forargelse. Og dog slog Herren ham Saar paa Saar, indtil han var hjemløs her i Livet som Fuglene paa Havet. Og der stod, at først da fattede hans Guds Vilje med ham og gik ind i Templet, hvor Herren i et Syn bød ham forkynde Dommen over det ulydige Folk. — Den Fortælling har jeg siden ofte tænkt paa. Jeg synes, den er som et Spejl for mit eget Liv. Jeg føler det nu . . . ogsaa mig har Gud længe forgæves kaldt paa. Ogsaa mig har han med sin tugtende Haand maattet fravriste alt, . . . alt, indtil nu min sidste Tilflugt, før jeg fik Mod til fuldt at forstaa ham.“

„Hvad siger du? Har din — —?“

„Ja, Betty, nu er ogsaa jeg hjemløs her i Verden som en Maage paa Havet. Jeg har ingen Hustru mere, intet Hjem. Jeg er ene nu med mine smaa.“

Strikketøjet var gledet ned fra Bettys Skød. Hun foldede Hænderne foran Brystet og saae paa Broderen med et rædselslagent Blik.

„Og det er . . . Kaldelsen, siger du?“

Emanuel nikkede.

„Ja, jeg føler det. Gud har krævet mig nu . . . fuldt og helt . . . Og jeg giver mit Liv i hans Haand.“

De sad et Øjeblik tavse. Betty bøjede Hovedet og sænkede Hænderne i sit Skød; — nu, da hun havde faaet Visheden, sank hun kraftsløs sammen. Men hellerikke Emanuel formaaede længer at beherske sig. Hans store, ubevægeligt fremstirrende Øjne stod fulde af Taarer, og hans Tale lød som en med Møje undertrykt Graad, idet han vedblev: